

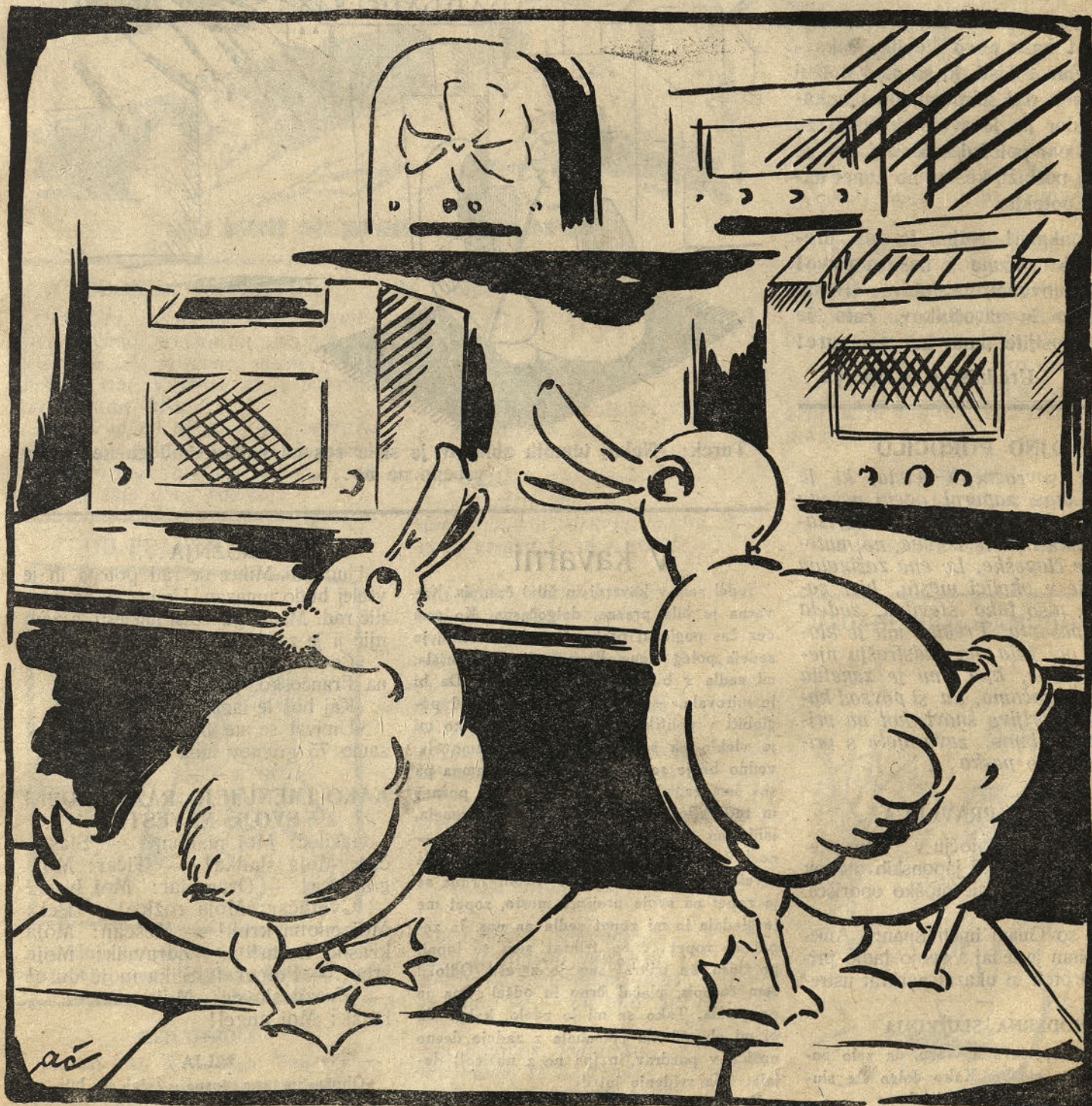
novi toti

LETO I.

LIST DOBRE VOLJE ZA SLOVENCE / IZHAJA VSAKO SOBOTO

ŠTEV. 4A

KONKURENCA

Racák racki: „O teh škatljah pravijo, da tudi valijo račke“

Tednik »Novi Toti« izhaja redno vsako soboto. Naročnina znaša: celoletno din 60.—, polletno din 30.—, četrtletno din 15.—. Tekoči račun pri poštnem čekovnem uradu v Ljubljani, številka 13.325. List naročite pri: Upravi »Novega Totega«, Maribor, Aleksandrova c. 30. Izdaja konzorcij. Odgovoren: Gerželj Ivan, v Mariboru. Rokopise, ki jih ne vračamo, pošiljajte na naslov: Božo Podkrajšek, Maribor, Aleksandrova c. 30. Telefonska številka naše pisarne je: 26-39. Tiska: Ljudska tiskarna v Mariboru, za tiskarno je odgovoren V. Eržen v Mariboru.

VSEM NAROČNIKOM

smo v današnji številki priložili položnice z našo novo številko čekovnega računa. Tisti, ki so nam dolžni naročnino, naj jo nemudoma nakazujejo. Kdor pa je svojo dolžnost že izpolnil, naj položnico shrani, da se je lahko posluži, ko mu bo zopet naročnina potekla.

Zaostankarji! Nujno je, da uredite svoje račune z našo upravo! Naš list subvencij ne dobiva; živi od kolportáže in naročnikov. Zato še enkrat: pošljite nam, kar nam gre!

Uredništvo in uprava.

VOJNO POROČILO

Napad sovražnega letala, ki je prodrlo skozi zaporni ogenj našega protiavionskega topništva, ni prizadel mestu nikake izgube, ne materialne ne človeške. Le ena zažigalna bomba je v okolici mesta, kjer zaklonišča niso tako številna, zadela nekega pasanta. Prebila mu je klobuk ter obležala na nadstrešju njegove lobanje, kjer mu je zanetila lase. Priporočamo, da si povsod kakršnekoli gorljive snovi, kot na primer lase, slamo, zavarujete s primerno plastjo peska...

KAKOR PRAVLJICA

se čita poročilo o otočju v Tihem oceanu, kjer imajo sredi japonskih otokov tudi Amerikanci svoje otoško oporišče. Guam se imenuje.

Nekoč so Guam imeli Španci. Ameriški kapitan je tedaj s svojo ladjo priplul pred otok in ukazal parkrat ustre-

MODERNA SLUŽKINJA

»Po vaših spričevalih vidim, da zelo pogosto menjate službo. Kako dolgo ste služili pri zadnjem službodajalcu?«

»Teža vam pa ne morem točno povedati, ker se mi je ura pokvarila.«

liti, da bi tudi Španci sprožili in pokazali, kje imajo topove. Toda z otoka je priplul čoln in v njem španski guverner, ki je povedal, da na njihov pozdrav ni mogel odzdraviti, kajti zmanjkalo mu je smodnika. Amerikanci namreč otoka niti zadeli niso in so zato Španci menili, da jih res samo pozdravljajo.

Tako je bilo некоč.

Turek: »Nekaj temnih oblakov je sicer res na vidiku, hudega neurja pa vseeno ne bo...«

V kavarni

Sedel sem v kavarni in čital časopis. Kavarna je bila prazna, dolgočasna. Ko sem čez čas pogledal preko časopisnih vestí, je sedela poleg mene. Prav neslišno je prišla, mi sedla v bližino ter me gledala. »Da bi le mirovala,« sem si mislil in se hotel poglobiti v politiko. Pa nisem mogel, oko mi je vleklo na sosedo. Nič se ni sramovala, vedno bližje se je pomikala. »Nesramna pa si,« sem zažodrnjal, »saj me niti ne poznaš in tudi klical te nisem!« Ni me razumela, lahko se je dvignila in mi sedla na nos! Zamahnil sem z vso silo, njo seveda zgrešil, sebi pa skoraj nos razbil. Vrnila se je zopet na svoje prejšnje mesto, zopet me je gledala in mi zopet sedla na nos. In zopet in zopet... Še trikrat sem se lopnil po nosu, še trikrat sem jo zgrešil. Odložil sem časopis, plačal črno in odšel. Ona je pa ostala. Tako se mi je zdelo, kakor da bi mi ob odhodu pomahala z zadnjo desno nožico v pozdrav in (pa ne z nožico!) dejala: »Na svidenje jutri!«

Kaj hočem, vsak ima svoje muhe, zakaj bi moral biti jaz brez nje?!

GROŽNJA...

Hudobni Mihec se rad potepa in je vselej hudo umazan. Umiva se pa prav nič rad. Mama ga včasí naklestí, a zadnjič ji je zagrozil:

»Če me boš tepla, jo bom popihal na Francosko.«

»Kaj boš le tam delal?«

»Umival se ne bom, ker ima vsak samo 75 gramov mila na mesec.«

KAKO IMENUJEJO RAZNI MOŠKI SVOJE NEVESTE

Gasilec: Moj plamen! — Slaščičar: Moja sladka! — Tičar: Moja golobica! — Draguljar: Moj biser! — Cvetličar: Moja rožica! — Pek: Moj enotni kruh! — Meščan: Moja krušna karta! — Zdravnik: Moje srce; — Fotograf: Slika moje duše! — Zvezdoslovec: Moje sonce! — Dijak: Moj angel!

ŽELJA

»Obožavam vas gospa. Želel bi biti na mestu vašega moža.«

»Tudi jaz bi si to želela. Moj mož je namreč v zaporu.«

Zgledi vlečejo

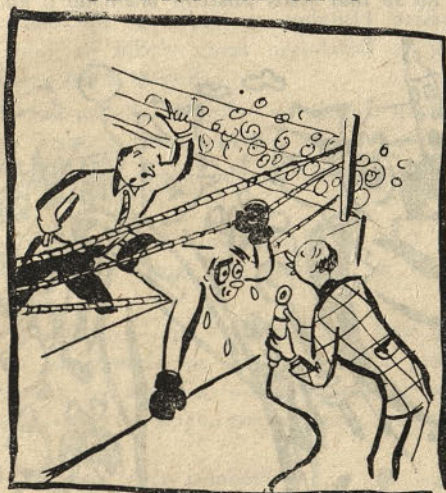
all: skrij se pred nevarnostjo!

SODOBEN RAZGOVOR

Oče čita časnik in kakor je njegova navada, prečita na glas novice, ki se mu zde posebno važne. »Poslušajte no! V Brnu se je porušila 300 let stara hiša.«

Pa se oglasi njegov sin: »Prava reč! Kaj pa to dajo sploh v časnikel! Kdo se briga za staro bajto, če se podirajo celo nove palače!«

OB PRAVEM ČASU

... in hitro še zadnje vprašanje: vam li vaš poklic nudi popolno zadovoljstvo?

MED OTROCI

Janezek: »Ali te ni sram. Tvoj oče je čevljar, pa imaš vedno raztrgane čevlje.«

Pavlek: »Nič se ne hvali. Tvoj oče je zobozdravnik, a tvoj mali bratec ima le en zob.«

D. Goflja:

USPAVANKA

*Spi samo, fantiček, spi,
tvojega očeta ni,
— on bori na fronti se,
če živi seveda še!*

*Spi fantiček, spi samo,
tvoja mati s tabo oči,
dokler bog ji zdravja da
in — granat še ni z neba!*

*Spi samo, fantiček, spi,
naj se nič ti ne zgodi,
varno v postelji ne bo,
v kleti spančkal boš zato!*

*Spi fantiček, spančkaj le,
— ko sirene zabrne,
s spanjem konec bo takoj,
— bombe ples začnejo svoj!*

*Spi fantiček, spi moj fant,
v boljši te oblečem gvant,
če dom bomba pogubi
— boljši gvant vsaj rešil si!*

*Spi fantiček, spi samo,
dam ti plinsko maskico,
ker če k tebi splava plin,
si samo še — bil moj sin! ...*

*Spi fantiček, trdno spi,
naj napad te ne zbudi
in če moraš gor že, v raj,
pojdeš v — sladkem spanju vsaj! ...*

Skromne in neskromne želje v današnjih dneh

Tatov: Popolna zatemnitev.

Uradnikov: Skrajšanje meseca.

Študentov: Vpoklic profesorjev na orožne vaje.

Nogometašev: Ustanovitev posebnega oddelka v bolnišnici za aktivne nogometaše in nogometne sodnike.

Lovcev: Da bi ustrelili in polovili vsaj toliko rac kakor časniki.

Kočijašev: Pomanjkanje bencina.

Ribničanov: Da bi imeli vsaj vsakih štirinajst dni sv. Jožefa god, da bi se zvečala razprodaja kuhelj.

Ptiča (na zapadu): Da bi vsi aeroplani odleteli na jug, da ne bi več smradili ozračja z bencinom.

Dimnikarjev: Da saje ne bi bile črne.

Tistega, ki stoji pod vislicami: Da bi bila vrv vojnega izdelka.

Asket: Željo, da ne bi imel nobene želje.

Trgovca s starim železom: Da bi smel ribariti v globinah morja.

Babic: Invazija štokelj.

Govedi in svinj: Uvedbo sedmih brezmesnih dni na teden.

Zajcev: Mir za vsako ceno.

Pisca teh vrst: Čim več takih želj, da bi bilo tem več vrstic in honorarja ...

MORNARJI

- Odkod ste, kje je vaš dom?
- Povsod sem doma.
- In kje imate svojo zaročenko?
- Doma.

VAGABUNDOV SAMOGOVR

— Kaj bi obupaval, dokler čutim trdna tla pod seboj!

— Sveti Jožef letos ni bil več tako razposajen, ko prejšnja leta. Vojna je torej posegla tudi že med svetnike. To bodi tolažba nekaterim malodušnikom med nami...

— Na studenškem veseljem prostoru ni bilo ravno preveč veselja. Včasih so tam razkazovali damo brez spodnjega telesa. Letos je ni bilo. Baje je v neki porodnišnici, ker je dobila — trojčke.

— Nekaj zaslug pa le imajo studenški vrtiljaki. Seznanjajo preprostejši ljudi in včasih tudi kakega inteligenta, ki drugače ne utegne med kulturo, z operno glasbo. Pretežno gojijo Verdija, to pa le zato, ker letos prirejajo vse glasbene institucije Verdijeve proslave.

— V uradu za najdene predmete je med najdbami tudi 7½ kile koruznega zdroba. Človek, ki je izgubil, ne da bi jo občutil, tako težo, je moral biti res salamensko — težak...

— Tatvine filmskih zvezdnikov, oziroma njihovih kart so razburile gotove kroge. Te tatvine so seveda izvršile neke deklice. Tisti, ki trdijo, da je današnja mladina stvarna in praktična, so dobili pošteno pod nos: če bi bila mladina res stvarna, ne bi kradla filmskih kart, kvečjemu — krušne!

— Gospod Valjak je priredil brezplačno predstavo nekega lovsko-kulturnega filma za mariborske lovce. To je seveda še lahko tvegalo, ker ni utrpel dosti izgube. Če je kampilc, naj priredi brezplačno predstavo kakega kriminalnega filma za mariborski kriminal. Prvič bi lahko vrtil film najmanj teden dni po tri predstave na dan, drugič bi mu pa najbrže že prej pokradli film, aparaturo in hišni inventar.

V ZOOLOŠKEM VRTU

»Ta kača ima ogromno moč. Vola za duši.«

Žena možu: »Janez, za božjo voljo, ne hodi tako blizu.«

PREDOLGO BI MORAL ČAKATI

Mama: »Ali ti nisem že tolikokrat rekla, da boš tiho, kadar jaz govorim!«

Sinko: »Mama, potem bi moral čakati tako dolgo, dokler ne zaspiš.«

Jožefovo v Studencih

Praznik svetega Jožefa so letos v Studencih še prav posebno slovesno praznovali. Prekrasna sredi je privabila ogromno množico, ki se je vneto prerivala sem in tja. Kuhlje so pele svojo pesem; spočetka le po zadnji plati, kasneje že — kamor je padlo.

Pišem za tiste, ki so zamudili priti preteklo sredo v Studence. Žal jim je lahko! Kaj takega se ne vidi vsak dan. Cirkus, ki so ga predvajali v kinu »Union«, je bil velikanska ničla proti studenškemu. V areni sami sicer nisem bil, dovolj pa so mi umetniki pokazali že pred vrati. Umetnik na trompeti bi bil kaj pripraven za alarmno sireno. — Konkurenčni cirkus na drugi strani ceste pa se je postavil z izredno nardarjenim napovedovalcem; govoril in vabil je sladko in lepo, kakor da bi rožice sadil. Povedali so mi, da je mož po poklicu — slaščičar. Odtod ta sladkoba. — »Regina prophetarum«, napovedovalka bodočnosti je imela tudi neverjeten obisk. Kar trlo se je ljudi ob starem Fordu, iz katerega je ugibala bodočnost in prerokovala prihodnost. Regina prophetarum, oprostite mi, v sredo si bila; regina profitarum! — Le 56 cm visoka ženica je bila razstavljena med drugimi zanimivostmi. Majhna, drobčkana, vsa v miniaturi. »Blagor ti,« sem vzkliknil ob pogledu na njo, »blagor tebi in želodčku tvojemu, ki je kakor ustvarjen za današnji čas!« —

Med pojedino sedi poleg znamenitega zabavnika mlada dama, ki ga neprestano nadleguje z raznimi vprašanji.

»Oh, povejte mi, gospod doktor, ali so

postrvi zdrave?«

»Mislim, da so, gospodična, vendar vam tega ne morem povedati; zakaj nobena se še ni prišla zdraviti«, se odreže doktor.

V KUPEJU ZA NEKADILCE

Dama: »Bi hoteli kaj čitati?«

Gospod: »O, z veseljem!«

Dama: »Prečitajte si oni-le napis.«

ANGINA PECTORIS

Za prejšnji teden je bilo v »Ljudski univerzi« napovedano predavanje z zanimivo temo: »Angina pectoris, bič današnje dobe.« Predavanje pa se zaradi odsotnosti predavatelja ni vršilo. Morda je gospod predavatelj sam obolevel za angino pectoris? Škoda! Baš zato bi nam še lažje predaval, saj bi nam mogel prikazati bolezen tako rekoč skoraj na lastni — koži...

Na sejmu sv. Jožefa

v Studencih so se tudi letos pošteno pretepali s kuhljami.

— Neverjetno, s hladnim orožjem mi je eno pritisnil, pa mi je kljub temu postalo pošteno — vroče!

Usoda moje prve pesmi

Bridko in težko mi je pri srcu, kadar se spomnim na svojo prvo in edino pesem, ki sem jo zložil njej, nepoznani, skrivnosti ženi, za katero mi je gorelo srce. Nikoli je ne bom pozabil in nežnega cveta, ki em ji ga bil poklonil, svoje pesmi, tudi ne.

Srečal sem jo vsak dan. Zardel sem vsak dan. Hodila je ponosno mimo mene, a meni je krvavelo srce. Da, srce je krvavelo in ker sem po naravi še slabokrven, je bila resna nevarnost, da izkrvavam na notranjih poškodbah; tako sem jo ljubil.

Vsak dan sem jo videl. Vsako noč sem sedel ob oknu in mislil nanjo. Srce mi je, kakor rečeno, krvavelo in nekoč se mi je izlila na papir naslednja pesem:

NEZNANKI

Dan na dan srečujem Te
in srce za tabo mre.
Vsak dan se prikažeš mi
tam v Slovenski ulici.
Pet minut pred osmo je,
ko zagledam Tebe le.
Mrk Ti je pogled oči,
mene pa srce boli.
Daj, nasmehni se enkrat,
večno Te imel bom rad.
Tebe ljubim, Tebe le,
deva, daj usmili se!
Le ime mi Ti povej,
pa bom srečen ves brez mej!

Razjokal sem se nad to pesmičo. Spet sem jo srečal dan za dnem, ona pa ni nič vedela o moji ljubezni. Bolelo me je to, silno bolelo. Povedati ji nisem upal z očmi, da jo ljubim, še manj pa bi se drznil jo nagovoriti. Bilo mi je vedno huje in — spomnil sem se svoje pesmi, ki je bila doslej moja največja skrivnost. Lepo sem jo prepisal in jo poslal lokalnemu dnevniku, s prošnjo, da jo objavi v nedeljski prilogi. »Sedaj ali nikoli«, sem preudarjal in ne-
strpno čakal nedelje.

Pride nedelja. Vročično pregledam nedeljsko prilogo. Pesmi ni bilo nikjer.

Čakam na drugo nedeljo. Pesmi spet ni bilo.

Čakam na tretjo nedeljo. Pesmi spet niso priobčili. Drugi dan sem šel na uredništvo.

»Oprostite — hm — poslal sem Vam pesem »Neznanki«, pa — hm — sem prišel vprašat, — hm, hm, — ali jo mislite priobčiti.« (Hvala Bogu, povedal sem, kar sem hotel.)

»Saj smo jo že priobčili.«

»Ni mogoče. Kdaj pa?«

»Kar prvo nedeljo po sprejemu.«

»Le, — kako, da je nisem opazil?«

»Saj je bila natisnjena na vidnem mestu.«

Gospod urednik je pozvonil slugi in mu naročil, naj prinese nedeljsko številko časnika. Nato se je obrnil k meni in dejal: »Prosim, v upravi pa plačajte 70 din za objavo.«

»Kaj??«

»70 dinarjev, to je izredna cena. Spočetka nismo vedeli, kaj bi s pesmijo, ker je malce dolga, no, pa smo jo le priobčili.«

Vstopil je sluga.

»Da, ta časnik je. Kar pogledajte, tu je vaša pesem. Malí oglasi — dopisi.«

Zahropel sem od bolečin, plačal 70 dinarjev v upravi, šel domov in se razjokal. Nobene pesmi nisem več napisal od tedaj.

P. S. Moj neznani ideal hodi pod roko z nekim moškim individujem in vse kaže, da se ljubita. Moje srce krvavi. Malih glasov pa ne maram več videti.

V RAZBITEM MESTU

— Kaj se pa tako smeješ?
— Kako bi se ne smejal, če pomislím na reparacije po zaključku vojne!

Po naši mili zemlji

IZ MURSKÉ SOBOTE

PETOŠOLEC

se je začel vbadati v literaturi. Zaenkrat se je preizkusil v dramski umetnosti za lutke, kjer je vbodel »Čarabno iglo«. Do mature utegne sešiti resnično dramo, le igel mu lahko zmanjka, zlasti pa sukanca.

DUH ČASA

se pozna tudi v Krški okolici. Namreč junaški duh časa. To se pravi, junaki naših preteпов, junaki noža so tudi v današnjem času ohranili svojo veljavo. Ni pa res, da bi le morda posnemali junake v svetu. Samo to je res, da je svet začel posnemati naše junake, a ti spet nočejo zaostati in so zategadelj junaki noža še vedno v modi.

KRŠKI MOST

Ali bo kaj trden most, ki ga zdaj gradimo, in nekoč, čez leta tri, končno res dobimo?

NA DOLENJSKEM

se je primerila nesreča. Mina je zadela mladega fanta. Mino je prenašal in ko jo je dal iz rok, je skočila vanj. Pa ne živa Mina in tudi ne frontna mina, ampak samo mina za razstreljevanje skal. Zato kljub nesreči ni povoda za alarmantne vesti.

IZ METLIKE

Da kupcev bi dobili,
semenj smo preložili.

Po gorenjskih kotih

KRANJSKI GLEDALIŠKI PUBLIKI

se je predstavil Božji človek. Morda je ta navdihnil Nušičevega Pokojnika, da se je dvignil iz mrzlih valov in strašil žalujoče ostale vse do tedaj, dokler se ga niso odkrižali. Tako smo Kranjčani videli, da so pri borbah za dediščino, ki jih pri nas pač ne manjka, možne celo druge metode kakor pa tiste, ki smo jih do sedaj uporabljali. Tudi v teater je včasí dobro stopiti.

Nov humorist

Nov humorist pri nas je vstal
in nam Zaplankarje skoval.
Pisatelja imamo dva,
ki se vzajemno hvalita.

V MUZEJU

— Kako bedasta imena so imeli nekoč ljudje; saj jih človek niti ne more izgovoriti.

DORRA MATI

— Gospa, zakaj so vaši otroci vedno tako otožni?

— Ne vem, jaz jih vedno pretepam, da bi bili bolj veseli, pa nič ne pomaga.

DIPLOMAT

— Dragi striček, voščim ti vse dobro za tvoj rojstni dan!

— To je prav lepo od tebe, Mirkec, da si se spomnil strica, na kovača za to!

— Dragi striček, voščim ti vse dobro tudi za lanski rojstni dan, na katerega sem bil čisto pozabil, potem pa še za drugo leto naprej, pa mi daj še dva kovača!

JUAN ROBAÑEZ

SKRIVNOST INKOVE PALAČE

IZVIREN KRIMINALNI ROMAN • IZHAJA V NADALJEVANJIH

5)

V divjih skokih je nesel konj zakrinkanega jezdeca in njegov plen proti Sieri Nevadi de Santa Marta. Drevje in grmovje ob poti se je z blazno naglico približevalo pa spet oddaljevalo in zdelo se je, da konj prav dobro pozna to pot, saj niti na cvinkih ni zmanjšal svoje brzine. Veter jima je pihal mimo ušes in jima hladil razburjene misli. Nad vso pokrajino pa je bila razlita vedra jasnina, pravo nasprotje tega, kar se je dogajalo v Pepitini duši...

Ko jo je zakrinkani jezdec zgrabil za pas in potegnil k sebi na konja, je od strahu omedlela in s tem ugrabitelju precej olajšala posel, saj je lahko z njo ravnal kakor z nebogljenim otrokom. Sam se skoraj ni mogel načuditi svoji naglici pri tem podjetju in zato se ni bal zasledovalcev, vendar pa je na vso moč pedil konja, to pa zaradi tega, da bi na ugodnem mestu zavil z okrajne ceste v goščavo, kjer bi se čutil popolnoma varnega in od koder bi lahko polagoma nadaljeval pot k svojemu cilju.

Ubogi Pepiti je veter kmalu pomagal do zavesti in odprla je oči. Pred seboj je zagledala strašnega moža s krinko in z zlobnim smehljanjem okrog ust. Hotela je zavpiti, pa ji strah ni dal. Bila je čisto brez moči, on pa jo je držal kakor s kleščami v svojih rokah. Vse kosti so jo bolele in ni se mogla ganiti.

Strašne misli so ji rojile po glavi. Kaj bo z njo naredil ta grozni, nemi mož? Morda ji odreže ušesa, morda celo nos? Joj! Potem jo Porfirio ne bo več maral, ne bo več pel pesmi njej na čast. Ah, ubogi Porfirio! Od žalosti in obupa bo umrl, ko bo zvedel vse to. In tako rad jo je imel! Ubogi, ubogi Porfirio!...

Konj je dirjal, drevesa so hitela mimo, veter se je igral z njenimi kodri, zakrinkani jezdec pa se ji je smehljal, smehljal in molčal.

Pepito je kmalu minil ves strah in začela je opazovati jezdeca. Ker je že čutila prijeme njegovih rok, je takoj spoznala, da je od sile močan, pravi fant od fare, in že se ga ni več tako bala kakor prej. Njegova široka ramena pa so ji bila kar všeč. V

njenih očeh se je zlobni nasmešek njegovih ust spremenil v odločnost in drznost. Saj to tudi ni kar tako: ugrabiti jo sredi dneva in jo meni nič — tebi nič odnesti na konju, njo, Pepito Barrala, hčer mestnega tržnega nadzornika.

Le njegova krinka in njegov zakrknjeni molk nista bila všeč mladi Pepiti. Preveč skrivnostno je vse to delovalo nanjo, ona pa ni imela smisla za skrivnosti, čeprav je zelo ljubila romantiko.

Konj je dirjal, drevesa so hitela mimo, veter se je igral z njenimi kodri, zakrinkani jezdec pa jo je prodirljivo gledal in — molčal.

Pepiti je njegov molk šel na živce, pa tudi položaj, v katerem je sedela na konju, je bil vse kaj drugega kot prijeten. Zato je z narejeno naivnostjo in s ponarejeno plahostjo uprla oči v zakrinkanega jezdeca in mu z napol solzavim glasom dejala:

»Gospod razbojnik, nikar me tako trdo ne držite! Saj sem vsa trda, pa tudi zbežati ne morem, ko pa konj tako strašno dirja.«

Jezdec je spoznal upravičenost te prošnje. Uvidel je tudi to, da mu res ne more zbežati, ne da bi tvegala življenje. Zato je popustil in ji dovolil, da se je presedla tako kot ji je bolj prijalo.

Da bi jo pa posvaril, ji je z resnim in nekoliko jeznim glasom dejal:

»Dobro, muchacha! Vsedi se kakor te je volja, pa tudi držal te bom le toliko, da ne omahneš s konja. Toda vedi, če bi se slučajno pojavile v tej tvoji kokošji glavi nekakšne zavratne ali izdajalske misli, da ti jih bom jaz že znal izbiti še predno bi bilo kaj iz tega. Zato mirno čičkaj in ne otesaj preveč svojega jezička ali raglje!«

Pepito se streslo. Take neotesanosti ni pričakovala. Saj je brala dokaj romanov o razbojnikih, toda vsi ti junaki so se odlikovali od drugih rokomavhov po svoji galantnosti do dam. Ta tukaj pa govori z njo kakor s kakšno smrkljivo. Kaj takega pa še ne! Že ga je mislila vprašati, kje se je učil olike, ko pa je pogledala njegov obraz, se ji je spet zazdelo, da ima njegov nasmešek nekaj zlobnega in zoprnega na sebi, zato je vprašanje požrla in užaljeno povesi-

la spodnjo ustnico...

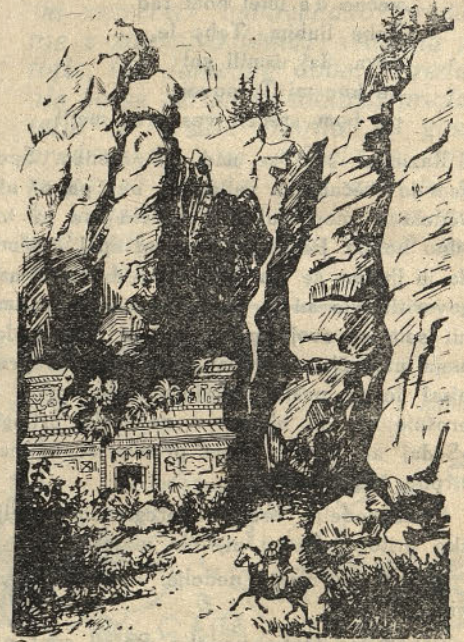
Konj je dirjal, drevesa so hitela mimo, veter se je igral z njenimi kodri, zakrinkani jezdec pa se je spet zavil v neprodirljiv molk.

Pepita je z mešanimi občutki motrila zakrinkanega jezdeca. Nekaj je bilo na njem, kar jo je privlačevalo in odbijalo hkratu.

Kmalu je pozabila njegove grožnje in ga kar na lepem ogovorila z brezskrbnim glasom:

»Gospod razbojnik, odložite no svojo krinko, da bom videla kakšne oči imate.«

Ta nepričakovana prošnja, v tako preprostem in odkritem tonu izre-

čena, je spravila moža iz ravnovesja, da je pozabil svojo jezo in zakrknjenost in ji v španjolizirani latinščini odgovoril:

»Omnes in suos tiempos, je dejal Cezar, ko je prekoračil Ren.«

Nato je usmeril svojega konja na neko stransko stezo in jezdila sta navkreber med bujnim tropskim rastlinjem.

Ko sta tako jezdila kake tri ure, se je prej njima odprl čudovit pogled na jaso, ki so jo obkrožale mogočne skale, v kotu med skalami pa je stala napol podrta palača.

Jezdec je razjahal, pomagal deklici s konja in ji dejal:

»Muchacha, to bo zdaj tvoja palača...«

**Od tejh kišt oli kost-
nov, kir v vsejh šprahah
govore, pojo inu špilajo inu de
te-iste kište ene race rode, koje
inu mej folk pošilajo**

Z dosti flisom, z velikim martranim inu v mnogeteri viži ti modri inu zastopni ludje v vsejh žlaht kunštih dejlajo inu se pote, de bi človejstvu buli inu ležiši prez dejla inu martra suj leben pelaju.

Oli jest štimam, de takova dejla nejso k nuču oli pridu nom, kir:

Skuzi Adamov greh smo mi hudi, grešni postali;
nič zdravega ni nad nami,
de bi si pomagali...

inu kir smo mi erbiči porodniga greha, obtu je marter, nuja inu bridkust naš dini lon inu žold.

Za volo tiga imamo mi vejdti, de takovo delijemlene tih marter nom eno terdiši inu vekši štrafingo na unim svejti perpravla.

De je onu risničnu timu taku, zamore en brumen inu zastopen kerščenik zamerkatu inu iz tiga vun spoznati, kir vsa ta nova, vučena inu kunštna dejla zludi, ta naš zupernik, regira inu iz dobriga v hudu obrača.

Vse te nove inu kunštna mašine, suseb te umejtelne inu govurejče kište, kir so z eno ptujo besejdo »radio« imenuvane, bi imejle dosti dobriga sturiti, pak ž nimi zludi te boge, perproste inu gmajn kerščenike nori inu nih duše k timu cviblanu inu cagovajnu pergovarja inu drasti.

Inu jest sim od brumnih ljudi slišal, de te-ene govurejče kište ž nih falš? marinami inu ležami, kir so tudi race imenuvane, dosti ljudi ostrupe inu prehinijo.

Inu ti-isti bozi inu gmajn ludje te debele race z vesejdom žro inu

druzim koštati dejo inu per tim mislijo, de so oni enu dobru mesu jejdli, pak s časom se ti-isti požrehi sami podvižajo, de so eno smerdejo merho žerli inu se ž no špižali.

Te-iste ludi pak, kir take nesramne marine inu leže koje inu te perproste kerščenike z le-tejmi falš racami špižajo, bode ta zludi nje same s tejm cerknenimi racami imer inu vselej futral. Amen.

Vsijh brumnih kerščenikov
zvejst pastir

Primož Truber.

V PARKU

»Gospodična, kaj naj vam dam, da dobim vaš poljub?«

»Kloroform!«

IMENITNO SREDSTVO

»Ali kaj pomaga vaša voda za rast las?«

»Pa še kako! Zadnjič je neka dama z zobmi izvlekla zamašek steklenice in čez tri dni je imela že brke!«

DOBER RAČUNAR

Učitelj: »Koliko je tri manj tri?«
Mihec: Molči.

Učitelj: »No, če imaš na krožniku tri koščke pečenke in vse tri poješ — kaj ti ostane?«

Mihec: »Krompir.«

NERODNO

V delikatesno trgovino pride gospod, ki bi rad kupil nekaj fazanov.

»Zelo mi je žal,« pravi prodajalec, »toda fazanov nimamo. Kaj pa fazanove konzerve?«

»Kaj pa misliče? Ali naj rečem ženi, da sem ustrelil konzervo?«

V RESTAVRACIJI

»...in vi si še upate trditi, da mi niste dali konjskega mesa? Poglejte, kaj sem našel!«

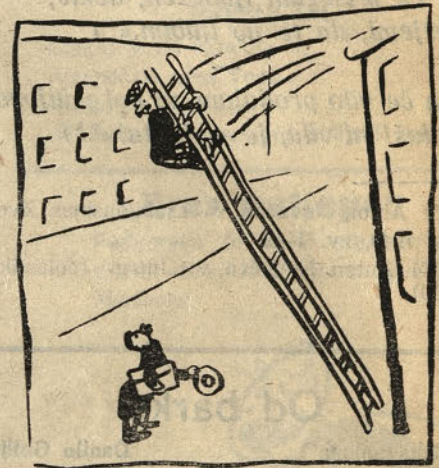
RAZLIKA

»Kako čuden človek si ti, Mirko. Ko sva bila še zaročena, si mi zmeraj pravil, da bi me od ljubezni najrajši kar pojedel. Zdaj pa kolneš kakor obseden, če dobiš moj las v juhi!«

SREČA

Neki paglavec vpraša gospoda na ulici koliko je ura. Ta mu primaže krepko za ušnico in reče: »Ena.« Paglavec pa ves vesel: »Dobro, da nisem eno uro prej vprašal. Gotovo bi mi dvanajst klofut primazali.«

TRDOVRATNEŽ

— Vse zastonj, gospod zavarovalni agent, še enkrat vam ponavljam, da me življenjska zavarovanja sploh ne zanimajo.

Deset zapovedi za šoferje

1. Ne prijavljaj svojega vozila, če hočeš, da se ti bo dobro godilo na zemlji.

2. Namaži številko avtomobila z oljem in jo potresi s prahom, da te ne izsledje oblasti.

3. Ne vozi počasi, da ne bodo misli ljudje, da si strahopetec.

4. Preziraj svarilne napise, varnostne naprave in policijske odredbe, da te bodo spoštovali sovrstniki.

5. Na ovinkih in obljudenih mestih ne dajaj nikdar signalov, ker s tem po nepotrebnem razburjaš ljudi.

6. Delaj s svojim vozilom čim več ropota in smradu, ker s tem vzbujaš zanimanje javnosti in oblasti.

7. Pomni, da služi žaromet predvsem za slepilo pešcem in šele v drugi vrsti za razsvetljevanje ceste!

8. Glej, da razbiješ čim več avtomobilov, da pridobiš na ugledu.

9. Povozi vse, kar se na cesti dovolj hitro ne umakne.

10. Ne zmeni se za povožene pasante, ker to je delo usmiljenih samaritanov in oblasti.

Celjski obrazi

Ker boljše verze dela nego mi,
obraz ta celjski sam naj govori:

»Mojih besed in šal in togote
in mojih javnih postopkov,
kdor mi slikaš obraz, ne poudari
kot moje bitne poteze.

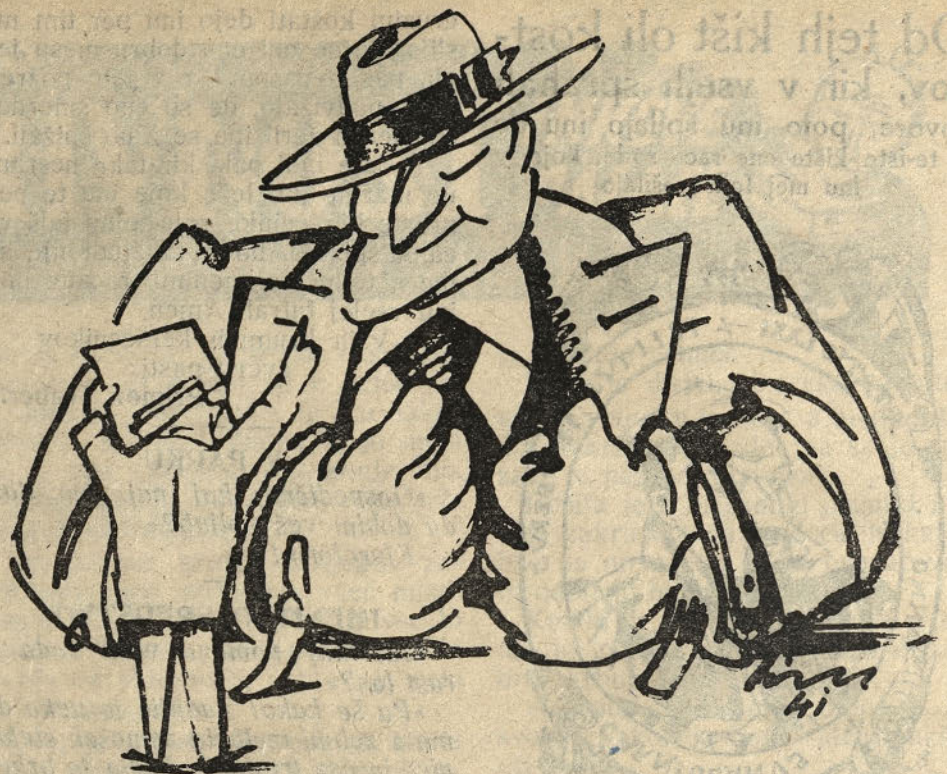
Če se baham, nisem bahač,
če te kaznujem, nisem razbojnik,
če domovini se klanjam, ne
nameravam biti izdajnik.

In če prisegam ljubezen, dekle,
verjemi, da te ne ljubim.«*)

»In če vilo prodajam za pol milijona,
arduš! ni vila, je — bajta!«**)

*) Anton Novačan v »Ljubljanskem Zvo-
nu« 1940, zv. 1—2.

***) Anton Novačan v »Jutru« (polemika
1940).

Od barke

šolska naloga

Danilo Gotlja

F davnih, pradavnih časih je živela kamenita Doba, ko je bilo vse kamenito: Kamenje, skale, orožje in človeška Srca in tudi kruh. Kar se tiče človeških Src in kruha, se je ta kamenita Doba ohranila f zavidanja vredni čistosti in zdravju praš do današnjega Veka, bog Mu daj zdravje, oziroma Hudič naj ga pocitra! Ta kamenita Doba je izumila mnogotere brihtne reči, a ni ta izum obogatil nobenega patentiranega Inženjera kot se to dandanes dogaja Recimo: če so f tej kameniti Dobi metali plakate iz eroplanof, potem je to res bila ofenziva, ker so tudi plakati bili iz kamenja in komur je kakšen plakat na frizuro padel, ta je šel brez testamenta med nebeške Kr.latece. Tako je bilo torej metanje plakatof fsekakor učinkovito Bojno sredstvo f kameniti Dobi.

Eni drugi jako zelo koristi polni Izum taiste Dobe pa je bila — barka. Človeštvo ga je tedaj, kakor pravijo verodostojne in sodno zaprisežene priče, po fseh pravilih, oziroma po Notah kidalo, oziroma ni se držalo nobenih, ne človeških, ne božjih predpisof. Zato ga je bog obsodil in oglobil s Vesoljnim potopom. Ta je napočil približno z tako silo, kot fčasih f belem mestu Celju, kadar fse Mostove odnese in mora občina skrbeti za nof les, kajti iz česa bi tamkaj drugače zcimprali novo gugalnico, oziroma nof most, ko je kamen ena Beseda, ki je ni najti f tamošnjih Slovarjih.

Pa da se vrnemo f mokrocvetofe valove Vesoljnega potopa: Z tem potopom je bog, kot smo se učili f žemljepisju, kaznoval Človeke radi njihovih Grehof. Jaz za mojo Osebnost sicer ne verjamem, da se je to zgodilo radi njihovih Grehof. Kajti če bi šlo za to, potem bi moral danes izbruhniti taki Vesoljni potop, da do Nebeške trobente ob Sodnem dnevu ne bi noben več trave tlačil. — Ob tem Vesoljnem potopu je živel Noe, ta je tedaj izumil eno veliko Kišto, noter je zaprl razen Njega še druge živine in je tako preživel Vesoljni potop. To je bila barka.

Notri je včasih popil tudi kakšno Čašo. Za ta Postopek je imel navado reči, da »Barko vozi«, kakor jo je dejansko tudi vezil.

Tudi ta pomen je ostal poleg drugih pridobitef kamenite Dobe do danes. Tako imamo tudi še danes barke. Barke so zlasti f zadnjem Razdobju jako zelo priljubljeno Prometno sredstvo. Prvič ne rabijo za pogon Bencina, ki mora biti na razpolago za preoblikovanje Evrope in drugih kontinentof, temveč zadostuje vino, pivo, žganje, tudi špricer zadostuje, toda ampak ga je treba vzeti zadostno dozo. Drugič pa je barka danes skoro edino prometno Sredstvo, ki ga danes lahko uporabljaš po Noči. Nekateri ga uporabljajo tudi čez dan, toda ampak to je pretiravanje, ko že itak ostala vozila skrbijo za prometne Nesreče in reporterski Zaslužek. Zato: vozimo barke le po noči!

— — —

ZGODBA BREZ BESED

1.

2.

„Novi Toti“ v vsako hišo!

V hramu slovenske kulture

imamo nekaj svečnikov, vdanih lepi slovenski boginji. Na razne načine ji služijo. Juš Kozak na priliko, zadnja leta pridno klenka z

LJUBLJANSKIM ZVONOM

ki že čez 60 let pozvanja v dolini šentflorijanski. V teh letih je izmenjal že dosti pritrkovalcev, zdaj ima ključke Juš, ki za čudo letos še ni odprl ust. Prvi je namreč potegnil za vrv in zaklenkal Tone Šifrar. Sredi noči je udarilo plat zvona. Hlapec Lenart Soc je svojemu gospodarju Andrejcu pomagal ujeti v past tatova, kar je dvignilo vso vas iz spanja. Zbudil se je celo Vlado Kreft. Mož zadnje čase piše sicer nekakšne slučajne poezije, ki so res slučajni, a glej, tokrat so mu dali, da je kulturnim vaščanom spregovoril o Novih problemih kmečskega gospodarstva. Kraiger je ubral Nova pota zasebnega prava. Ker je pravnik, bo morda branil ujeta tatova. Za ujetnika se namreč niso dosti menili naši poeti. Pavšič je splezal v stolp po Gradnikovih Zlatih lestvah in poslušal Grudna, kako je bil zasanjan v svoji Poslednji noči. Nekoč je znal ljubiti ves svet. Da bi ne izumrli tako vseobjemajoči ljubimci nesrečnega sveta, se je brž oglašil Ivo Brnčič in s svojo priznano jezičnostjo zdeklamiral šestnajst kitic dolgo Himno brezimnim bratom in jim dal svoje srce. Ko ni imel srca, je lahko brezsrčno zgrabil Salija in Ludvika ter jima razlagal svoje Misli o liriku. Priliko je izrabil Anton Ocvirk in pokazal na prepade med pisateljem in družbo. Poeti so pogledali skozi tline. Bor je napisal Pismo ob slovesu, ker morda ni verjel, da bo še kdaj stal na zemlji. Ledino je zabeležil in je iztiskal Zimsko, nakar so na Jarčev klic zlezli mladi petelini po zlatih lestvah navzdol, kajpak pod Pavšičevim vodstvom. Spodaj so onemeli. Župančič je namreč recitiral odlomek iz Shakespearevega Koriolana, a Dračotin Cvetko je pritisnil na orgle in iztiskal nekaj muzikalnih problemov. V krajši pomenek o novih knjigah sta se spustila Gspan in Dobida, a ob vseobčti tišini je Božidar Borke spregovoril nekaj toplih besedi Spominu umrlega. Tako je dragemu pokojniku zazvonil tudi Ljubljanski Zvon v zadnji pozdrav.

40 MUČENIKOV

slovi od nekdanj kot zanesljivi vremenski preroki. Letos pa, ko je vse nestalno, tudi vreme, je bilo na ta dan v Ljubljani krasno, sončno vreme, v Mariboru pa je deževalo. Ljudje si zdaj zaman belijo glavo, kakšno bo vreme, le v enem se vsi strinjajo: da zasluži ta praznik novo ime. Ker so se tako znašli v situaciji, bi bilo najbolje prekrstiti ta dan v praznik — 40 diplomatov.

V LJUBLJANSKEM BARU

Portir: »Vaš prijatelj si ga je pa kar do nezavesti privoščil.«

Gost: »Se motite, v omedlevico je padel, ko je prečital cenik.«

LJUBLJANA, marca. — Št. Jakobsko gledališče bo 20. marca, 27. marca, 2. aprila, 9. aprila, 19. aprila, 27. aprila, 3. maja, 10. maja, 18. maja, 27. maja, 5. junija, 16. junija itd. prikazalo ZADNJIKRAT Nušičevo komedijo »Gospa ministrica«. S tem hoče gledališče dati priliko tudi tistim, ki to duhovito komedijo še niso videli, doživeti nekaj veselih uric.

LIRIKA

— Neizrečno ljubim ženske lase. Razen v juhi.

GROŽNJA

Dva kočijaža se pripravata radi nezgode, ki se jima je pripetila. Eden je bil posebno glasen in je nepretrgoma psoval:

»Vrag te vzemi, koleraba trapasta, tak osel kot ti bo kaj govoril, tepec neumni, pokveka sfižena, če jezika ne boš držal in ne boš nehal zmerjati — bom postal navsezadnje še surov.«

POIZKUŠNJA

»Prosim vas, gospod lekarnar, poizkusite ta prašek. Ali je sladkor?«

»Ne, prav nič sladkega ni...«

»O, potem je pa imel moj mož prav, ko je rekel, da mora biti strup za podgane.«

PREPOČASI

»Zakaj si bil zaprt?«

»Prepočasi sem vozil.«

»Najbrž prehitro.«

»Prepočasi, pa so me policaji prehiteli.«

„Brez tretjega“

Podgorska in Nučič sta nastopila v drami »Brez tretjega« v Ljubljani in Mariboru.

Suifer: »Primojdunaj, kaj sem pa jaz??«

ČE JE ČLOVEK PIJAN...

Smolec pride natrkan domov. Prileze v svojo sobo. Umije se in izlije vodo iz skledke skozi okno. Zunaj nekdo zatuli. Smolec pogleda skozi okno. Možak, ki ga je polil, besni:

»Hudiča! Takšna predrznost! Kje je policija? Kaj vam le pride na misel!«

Smolec pogleda ves zmeden skledo, pogleda moža pod oknom, pogleda spet skledo, potem pa zajeclja:

»Slišite, kako ste pa sploh prišli v mojo skledo?«

NOVINEC

»Janez, kje je pismo, ki sem ga pustil davi na pisalni mizi?«

»V nabiralnik sem ga vrgel, gospod doktor.«

»Človek božji, saj ni bilo nič naslova na njem.«

»Je že res, gospod doktor, toda mislim, da je to odgovor na anonimno pismo, ki ste ga včeraj dobili.«

Iz dnevnika zaljubljenega romantičnega zvezdogleda

Navadno leto 1941. (365 dni, prične se s sredo in se konča s sredo.)

Letni vladar: Venera.

Četrtek:

Po 20. 1., ko je stopilo sonce v znamenje vodnarja, beležim po dolgem času neuspešnih opazovanj prvi večji uspeh, ki bo odločilno vplival na nadaljni razvoj moje življenjske pozicije.

Najel sem si novo stanovanje (prejšnja gospodinja je prevečkrat popolnoma mrknila) nasproti krasne vile, ki sem jo po kratkem opazovanju krstil na ime »Nedosegljiv ideal«. S svojega okna imam nanjo krasen razgled. Če mi kedaj nebo preprežejo oblaki, namerim svoj teleskop proti oknom, ki s svilnatimi zavesami zastirajo bajno razsvetljene sobane...

Moje opazovanje je kronano s sijajnim odkritjem: v dnevu med zadnjim krajcem in mlajem se je zavesa zgamila, nežna ročica jo je odgrnila in za steklom sem uzrl obraz, poln miline... Svetloba je odsevala z njega, da so Venerini žarki proti njej, kakor luč vžigalnika, ki mi ga je lani finančar konfisciral, proti dnevnim svelobi. — Oči so me zaskale, prodirni žarki so me ranili do srca, leče na teleskopu sem moral zamenjati z zelenimi. Pojav čudovite prikazni je trajal le nekaj minut a mi je v duši izdolbel kanale, polne hrepenenja. Koliko časa sem na nebu iskal zvezde, najdem pa najlepšo na zemlji, v najmanjši bližini...

Petek:

Danes je oblačno vreme. Podnevi je bilo sonce zastrto z oblaki, pa tudi moja ZVEZDA zvečer ni všla izza zavese. Tema vlada zunaj in le s težavo jo prodirajo krmežljavi žarki uličnih svetilk; prav tako temno pa je tudi v mojem srcu in ni ga niti žarka, ki bi mi prižgal le nezaten up vsaj na delno videnje... Moja ZVEZDA je nocoj vidna le za zidovi, le za okni in zavesami v deveti sobani, kamor moj teleskop ne seže...

Sobota:

Čeprav je bila nesrečna, ves gorim za svojo novoodkrito zvezdo. Tuhtam ime, ki bi bilo vsaj kolikor toliko primerno njeni veličini. Moj besedni zaklad je premajhen. Za sedaj ji naj ostane ime ZVEZDA. Skušam izračunati razdaljo, ki jo loči od mene. Upoštevati moram toliko činiteljev, da so vsi računski sila komplicirani. Da se le ne bi preveč uštel! Muči me polno vprašani, ki jim ne vem pravega odgovora. Ali bi se dala Njena os nagniti proti meni? Ali se morda že vrti okrog osi koga, ki jo je odkril že pred menoj? Ali so stopinje odmaknjenosti nepremakljive? Ali je morda ves njen sistem glede mene v opoziciji?...

Nedelja:

Preračunal in dožgal sem, da je njena obhodna doba po zemlji le osemnajst let. Študiram njeno splošno fiziologijo. Vsa doganjanja skrbno zapisujem.

Ponedeljek:

V dobi, ko je Venera najdalje od Sonca a Zemlja najbližja, je daljina med Zemljo in Venero najmanjša in je Venera tako sijajna, da jo moremo tudi po dnevu videti s prostim očesom. Prav tako je bilo danes z mojo Zvezdo. Ko so bili njeni starši na potovanju od »Nedosegljivega ideala«, je bil »Nedosegljivi ideal« meni najbližji, daljina med ZVEZDO in menoj najmanjša, ter je bila ZVEZDA tako sijajno razpoložena, da mi je bila več kot eno uro vidna za oknom.

Po strokovnem in preciznem ogledovanju sem odkril na njenem licu temno pegico, zelo simpatično, ki mi je navdušenje povečala. Doslej je bil Jupiter največji, Saturn najzanimivejši, Venera najsijajnejša, odslej pa je moja ZVEZDA še večja kot Jupiter, še zanimivejša kot Saturn, mnogo sijajnejša kot Venera... Upam, da bom dosegel, da se mi bo jutri kar najbolj približala, če se ne bodo starši prezgodaj vrnili...

Torek:

Čakal sem jo, ZVEZDO, da bi všla... Iskal sem poti, ki bi se križala z njeno. Končno sem jo dočakal. V tem pa je od očla zavil neki trabant ter se ji pridružil nekaj korakov pred menoj. Bil je srečnež, ki me je prehitel v odkritju. Sladko sta se pozdravila... Ko sta šla mimo mene, sem skrušen začutil skozi atmosfero, ki ju je obdajala, hlad polarnega ledu, ki je iz njenega srca vel name. Njena svetloba je začela temneti, v hipu je delno mrknila in mi pokazala temno stran... Nad mano je žarelo sonce, srce pa mi je stresal mrz, kajti v neskončni dalji mi je v spremstvu svojega satelita za vedno tonila moja Zvezda...

Iščem sobo za takoj, moderno opremljeno...

PRIJAVA

Dečko: »Gospod stražnik, moj oče pa razširja alarmantne vesti.«

Stražnik: »Ni mogoče! Kaj pa je dejal?«

Dečko: »Pripoveduje, da mu bodo pokojnino zvišali.«

PREVIDNOST

Mamica pravi Danica:

»Danica, preden pojdeš spat, poljubi gospodično vzgojiteljico.«

»Saj nisem ob pamet,« odvrne Danica, »da bom dobila tako klofuto, kakor jo je včeraj dobil očka!«

TUDI TOLAŽBA

»Gospod ravnatelj, ponoči so bili tatovi v tovarni in so odnesli precej dragocenosti.«

»Kaj pa nočni čuvaj?«

»Tega so pa pustili.«

ZAGOVOR

»Obtoženec,« pravi sodnik, »vdova Petlja vas toži, da ste ji ukradli svinjo.«

»Res je, vaša milost,« se glasi odgovor, »tega ne tajim.«

»Kaj ste napravili z njo?«

»Zaklal sem jo!«

»In potem?«

»Pojedel!«

»Pa se zaradi tega prav nič ne kesate? Ko pride sodni dan in boste stali poleg gospe Petlje, kaj boste storili?«

»Oprostite, vaša milost, ali bo na sodni dan tudi svinja tam?« — »Prav gotovo.«

»No, vaša milost, tedaj porečem vdovi: »Gospa, tu imate svojo svinjo!«

SREČNI ZAKONI

Knafeljca, ki je še samec, vpraša žena njegovega tovariša: »Zakaj se prav za prav ne poročite, gospod Knafelj? Saj je vendar toliko srečnih zakonov, kar bi vas moralo vendar mikati!«

Knafeljca prikima: »Gotovo, cenjena prijateljica, toda veste, v srečnih zakonih, ki jih poznam, so že vse žene poročene.«

KRATKOVIDNOST

— In če se bo njegova kratkovidnost še povečala, bo primoran opustiti glasbo.

Vsako soboto novi »Toti«

Ah, to življenje! . . .

Jakob de Baudrier, truden od žensk, računov, upnikov in življenja sploh, se je stegnil po blazinjaku in čakal, da pride smrt. Napeljal je iz kuhinje od petelina plinovoda v salon dolgo gumijasto cev in skrbno zamašil vse špranje pri vratih in oknih, da bi mu ne ušla niti trohica dragocenega plina, ki naj bi mu pomagal s sveta skrbi in nadlog na oni lepši svet. Ko pa po preteku četrte ure smrt ni hotela priti in v salončku niti ni dišalo po plinu, je grof vstal z ležišča in stopil v kuhinjo, kjer je ugotovil, da mu je plinarna zaprla plin — zaradi neplačanih računov. Gospod de Baudrier je hotel umreti v vsej svoji nepoplačeni lepoti. Zato je zavrnel vrvi, vodo in samokres. Poizkusil je s strupom; ko pa je zaužil spoštovanja vredno količino veronala, je božansko spal osem in štirideset ur, toda za vedno ni zaspal. Niti najprometnejša križišča mu niso prinesla rešitve. Šoferji so ga vselej divje nahrulili, toda zavozili so vedno tik mimo njegovih obnošenih lakastih čevljev.

Hoteč pa se vendarle pritolči iz življenja, ki ga je tako nesramno opeharilo, je segel končno po drugem sredstvu. Spoznavši, da bi bilo vse preveč preprosto, če bi si vzel življenje za prazen nič in predvsem zaradi nikogar, je dal v menden družabni list oglas, ki se je glasil tako-le:

»Mlad, 35-leten mož zvočnega imena, je pripravljen vzeti si življenje zaradi mlade, srčkane dame, ki hrepeni po reklami. Le resno mišljene ponudbe pod geslom »Gentleman 69« na upravo tega lista.«

*

Alice Mainvillova je imela približno vse, kar je potrebno za srečo: mladost, lepoto, bogastvo. Toda ti pogoji sreče so pogosto tudi izvor nevrastenije. Tej ljubki dami, katere eksistenca je bila krasno zagotovljena z gospodom Rolfom Veilchenfeldom (veletrgovina z usnjem), je manjkala le zarja slave. Kaj bi bila Alice daša za to, če bi kdo napravil iz nje znano osebnost, če bi bilo njeno ime in podoba v časnikih! Koprnela je po tem, da bi o njej govoril ves elegantni Pariz . . .

Ko je Alice prečitala oglas z značko »Gentleman 69«, jo je spreletela omotica. Najprej je pomislila, da ni oglas resno mišljen, toda kljub temu se je odločila, da napiše ponudbo. Namesto odgovora je dobila poziv na sestanek, za katerega se je s svojo zunanostjo na moč potrudila, da bi vse skupaj ne padlo v vodo. Drug drugemu sta pripovedovala pravljico svojega življenja in zakaj ju življenje ni zadovoljilo. Jakob de Baudrier je bil grof starega rodu, član Jockey-kluba, vitez častne legije, imel je za seboj dveletno poznanstvo z glasovito Diano de Poitou, malce krajše razmerje s princezo modre krvi — skratka, bil je tisto, čemur se pravi pariška osebnost. Njegov samomor mora torej zbuditi velikanško pozornost in zanimanje . . .

Prepričal je Alico, da se mora neizogib-

no kazati mesec dni z njo v javnosti — kot njen oficijelni prijatelj. »Ko mine mesec, se preselim na oni svet (upam, da je lepši kakor ta!). Poprej pa napišem pismo,« je končal gospod de Baudrier, »v katerem izdam, da sem se ubil zaradi vas, zaradi vaših krasnih oči!«

Samo zaradi njenih krasnih oči? Vendar ne! Kot odškodnino za svojo kožo je zahteval Jakob petdeset tisoč frankov, ki jih potrebuje za poravnavo najhujših dolgov in za to, da bi se zadnje štiri tedne svojega življenja lahko zabaval in užival življenje.

Alici se je zdelo to malo drago, toda čutila je, da bi bilo smešno, če bi se pogajala. Pristala je, da plača vnaprej; beseda plemiča ji je zadostovala. Podpisala sta to čudno pogodbo, ko sta se zedinila o načinu samomora: kroglo v srce. Jakob je tudi pristal, da se za to zadnjo svečanost svojega življenja obleče v frak.

Od naslednjega dne sta bila Alice in Jakob neprestano skupaj: v gledališčih, restavracijah, barih in na tekmah. Grof jo je obdajal z izrazi silne strasti in zaljubljenosti. In ljudje so takoj začeli šepetati njeno ime, kadar je šla mimo; fotografirali so jo in intervjuvali. Alice je bila v sedmih nebesih. Jakob se je oddahnil pred upniki, prijateljem je celo posojal manjše vsote in dajal res grofovske napitnine. Imel je povsod uspeh, tudi pri Aličinih prijateljicah. Življenje mu je začelo zopet ugajati in kmalu je bil najsrečnejši človek v Parizu. Toda kadar sta bila skupaj sama, ji je dajal čutiti popolno ravnodušnost in lahko razburjeno vljudnost.

Nekaj dni pred določenim dnem odhoda na oni svet se je Jakob potapljal v radosti do življenja in snoval neštevilne načrte za bodočnost. Podoba je bila, da niti ne misli na to, držati dano besedo. Alice je začela sumiti, da jo je ogoljufal. Na večer pred usodnim dnem, ki sta ga prebila skupaj v zabavnem parku, kjer se je Jakob kresal od veselosti in brezskrbnosti, se je ob ločitvi gospod de Baudrier sklonil nad Aličino roko in izginil v temi pred njenim domom . . .

Zjutraj je zopet nastopil »službo«. Namesto kave si je za zajtrk naročil whisky, nato pa še drugo in tretjo steklenico. Preletel je v mislih mesec, ki ga je preživel, in spoznal je, da prav za prav z denarjem ni bil srečnejši kakor v pomanjkanju. Potem pa se je odločil k dejanju. Napisal je Alici pismo, kakor sta se bila dogovorila, in po razumljivem obotavljanju se je ustrelil v srce.

Alice je na ta trenutek čakala za vrati. Bila je mirna, kajti vedela je, da je Jakob preživel več strahu kakor bolečine. Zamenjala mu je namreč prave naboje s slepmi. Hotela se je samo prepričati, ali bo držal svojo besedo in ali se bo držal kot gentleman. Ko je gospod de Baudrier prišel k sebi in se zavedel, da ni mrtev, in ko je zvedel resnico, ga je popadla togota in prisegel je, da Alico sovraži, kar mu je

dalo priliko, da je potem položil — obratno prisego.

In ker si njuni občutki niso toliko nasprotovali, kakor bi bilo mogoče soditi, sta si hitro izmenjala poljube in začela kovati načrte za bodočnost. Poleg drugega je bila beseda tudi o tem, da hoče Alice postati gospa de Baudrier. — »V ostalem pa je to tudi eden izmed načinov, kako človek lahko napravi vsemu konec.« je zamrmral grof Jakob.

V AFRIKI

— Čudno pišejo ti časopisi: da je nad našim sektorjem nejasna situacija; jaz pa ne vidim nikjer niti oblačka.«

FILOZOF

Profesor Čelan: »Kako to, gospod kolega, da zadnjič niste prišli na koncert, ko pa ste vendar tako velik ljubitelj glasbe?«

Profesor Modran: »Veste, saj spočetka sem se trdno odločil, da bova šla obadva z ženo. Ko pa sem brał plakat: »Pridite vsi!«, sem si mislil: Če gremo vsi, pa bo v dvorani premalo prostora in tako sem s težkim srcem rajši ostal doma.«

Filmi,

ki jih ta teden v Ljubljani ne morete videti:

TRGOVINA Z BELO MOKO,

ker je trgovina zaprta in so morali filmanje odložiti.

S TRAMVAJEM DO JEŽICE,

ker se je proga v tej smeri nekaj pokvarila.

RAJ NA ZEMLJI,

ker bo ta film filman — po vsestranskem obetanju — šele po zaključku sedanje vojne.

Ivan Rob:

Štirje stezosledci

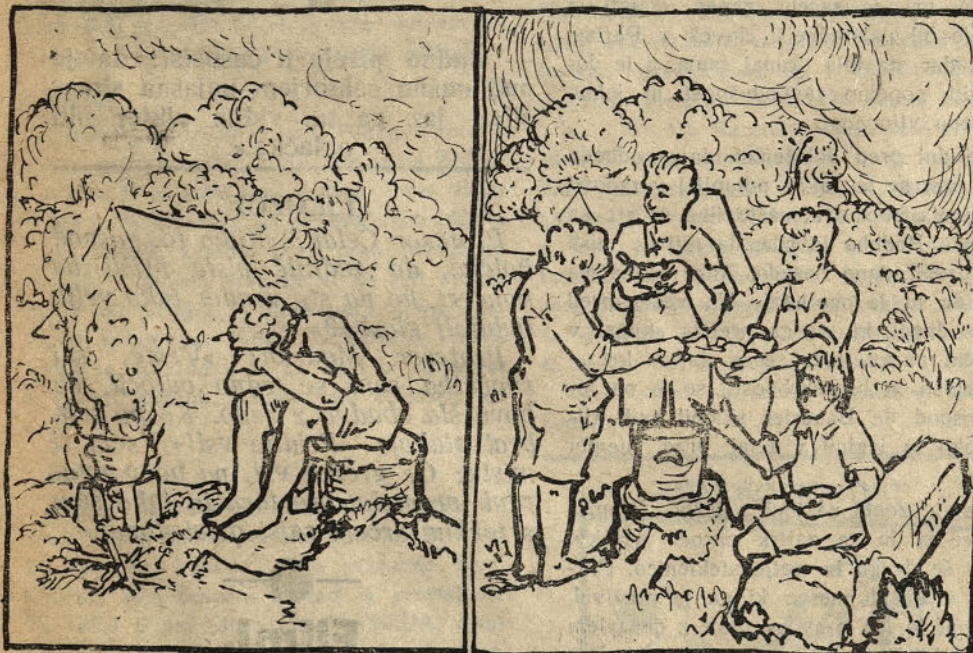

XXXVII.

Pod drevo, na staro mesto
skliče Milan trumo zvesto,
tam slovesno govori:
»Poslušajte, fantje vi!

XXXVIII.

Bil na neki sem višini,
tabor videl sem v dolini.
Rad dognal bi kakšen rod
biva tod, kdo so, odkod.«

XXXIX.

Jože, leno motovilo,
mora kuhati kosilo;
truden revež brž zaspi,
jed pa v loncu se smodi.

XXXX.

Naši hrabri stezosledci,
to so vam odlični jedci!
Nič jim ne diši nocoj.
Kaj bo s tabo, kuhar moj?

(Nadaljevanje sledi.)

PROFESORSKA

Služkinja: »Gospod profesor, zdravnik je prišel.«

Profesor: »Nimam časa. Recite mu, da ne sprejemam, ker sem bolan.«

MED PRIJATELJI

»Vrni mi sto dinarjev, ki sem ti jih posodil! Že četrtič te opominjam.«

»Počakaj še malo! Jaz sem te enajstkrat prosil, preden si mi jih dal.«

Filmi,

ki jih morete videti
v Ljubljani:

Najnovejši muzikalni velefilm

Melodija hrepenenja

z neprekosljivim parom Jeanett Mac Donald, Nelson Eddy. Režija slavnega R. Z. Leonarda (tvorca »Cvetoče pomladi«) Opojna glasba Sigmunda Romberga. Romantična vsebina!

v kino „MATICI“

Telefon 22-41.

Od 22.—24. marca:

„Ciganske melodije“

V glavni vlogi: Lupe Velez. — Muzika: Alfred Rode in njegov ciganski orkester.

Od 25.—27. marca:

„Princeza Tam Tam“

Film erotike. opojnih melodij, plesa in razpoloženja!

Najsijajnejši stari francoskega filma: Josephine Baker, Albert Prejean, Jean Galland, Vivian Romance.

v kino „SLOGI“

Telefon 27-30.

Do vključno petka 21. t. m.:

Materina žrtev

krasen francoski film z lepo Francozinjo Edwige Feuillere v glavni vlogi

V soboto, 22. marca premiera:

„Mladi Edison“

film mladosti največjega genija sodobne tehnike Th. A. Edisona. V gl. vlogi Mickey Rooney

v kino „UNIONU“

Telefon 22-21.